

И накладоха голям огън и всички се наредиха около него и дружно, като братя, запушиха своите лули — лулите на мира.

Весело и приветливо изгледа Кичи-Манито своите обезоржжени деца и почна да се издига на небето — все по-високо и по-високо, и най-сетне изчезна в облаците.

Нощта се спусна над земята. Засияха, засвяткаха като искри звездите на синьото потъмняло небе. Луната посребри реката и обля с бяла светлина равнината. Гората се затъмни като тъсна ивица.

Мълчаливо се връщат воините, всякой при своето племе.

Тихо диша земята, тихо шепне гората, тихо пляска водата.

Мир на земята, мир в сърцата на хората.

Това беше отдавна...

Прев. А. Д-в.

Наивен въпрос.

Тошо се пхрзаял. Цял премръзнал, той се връща у дома си.

„Мамо, мамо, измръзнаха ми ръцете“, разплакан извика той.

„Ела, аз ще ги стопля“.

Майката пригърна момченцето си, разтри вкочанясаните му пръстчета, подуха на тях, и те се затоплиха.

„Хайде сега хапни си топла чорбича, за да се стоплиш извътре“, каза майката.

Тошо сръбна и пак се разплака:

„Не мога да ям: чорбата е много гореща“.

„Чакай, аз ще я изстудя“.

Майката разбърка чорбата с лъжицата, подуха над лицата и чорбата се разхлади.

Очуден гледа Тошо майка си. Той я запита:

„Мамо ти подуха ръцете ми и ги стопли, подуха чорбата и я изстуди. Можеш ли с устата си наведнаж да духаш и топло и студено?“

С тази книжка пращаме бр. 1 от ИГРА и ЗАБАВА и КАЛЕНДАРЯ.

Ц Е Н А:

а. Покупна стойност: ..... лв ..... ст.

б. Подвързия: ..... лв ..... ст.